

KOEIEDRIEVER GREEP MIS

PUNLIJKE ERVARING VOOR DE OUDE SIKKE DE KEATS

Mensen, mensen, wat was dat Sikke Nieuwenhuis, de in de wat, nu precies honderd jaar stad overbekende 'Sikke de Keats', moest dat amme beest roemloze dood tegemoet zou daar heenbrengen, maar on- gaan op de slachtplaats van derweg ging er wat fout: bij het slager Zandijk in de Breed- Hofplein zag de koe, die ken- straat. Niemand minder dan nelijk aanvoelde wat er gebeu-

ren ging, kans aan de greep van Sikke te ontsnappen. En dus ging het beest er van- door, met rare boekesprongen en loeiend en bulkend. Sikke de Keats er op z'n klompen achteraan, maar de koe zette

de vaart erin en bleef hem gemakkelijk ver voor. Zo ging het in een wilde draf in de richting van de Voorstreek en vervolg- gens naar de Tuinen en het Vijet, waarbij er op deze drukke vrijdag een ware patiek ont-

stond, omdat passanten veron- derstelden te maken te hebben met een wild dier.

Bovendien keek de koe niet overal even goed uit en kegel- de het beest heel wat mensen omver, gelukkig zonder ernsti- ge ongelukken te veroorzaken. Intussen had het bericht van de vluchtende koe ook al het poli- tiebureau bereikt en de Com- missaris van Politie alarmeerde onmiddellijk een paar scherp- schutters om het dier zo nodig uite schakelen.

Maar zover kwam het niet. He- lemaal aan het eind van het Zuidvijet kwam het beest in een bleek terecht en toen kostte het enkele koene volgers geen moeite meer de koe te overwel- digen. Het dier werd gegrepen en degelijk vastgebonden en toen alsnog naar de slach- plaats gebracht.

EENKNOEL

De reputatie van Sikke de Keats als koeiedriever zal door dit alles wel een knoel hebben gekregen, maar het fijne daar- van weten we niet. Het is ook al even geleden, dat hij leefde, van 1858 tot 1927 namelijk. In 1886, een paar jaar voor het koeiincident, kreeg Sikke Nieuwenhuis een zoon, die offi- cieel Jan werd genoemd, maar die de Leeuwarders later ook weer zouden kennen als 'Sikke de Keats'. Ook deze Sikke II werd overbekend in de stad en heel wat ouderen zullen zich hem nog wel herinneren. Hij overleed in 1961 na een verblijf van bijna zestien jaar in een Psychiatrische Inrichting in Wa- genborgen.

ALTIJD JARIG ZELFDE DAG

Drie achtereenvolgende gene- raties, geboren op dezelfde da- tum – zou dat ooit zijn voorge- komen? Nou en of! En bij ons in Leeuwarden nog wel. Toen de Van Gernd en Loosman Si- mon Feddema in achttien- tweënnegentig vader werd van een zoon, gebeurde dat uitgerkend op zijn verjaardag, de vijftiende februari. Maar toen deze zoon, de kapper Wie- brand Feddema op zijn beurt in negentiendertien vader werd, gebeurde dat, hoe was het mo- gelijk, ook weer op de vijftiende februari – ook de volgende ge- neratie, weer een Simon, zag op die datum het eerste levens- licht. Alzo: drie geslachten Fed- dema jantig op dezelfde dag. De spanning in de kaperstamille Feddema steeg tot een hoogte- punt, toen de vierde generatie in aantocht was en het er, waarempel, veel op begon te lijken, dat de vijftiende februari nogmaals de grote dag zou zijn. Maar helaas: de kleine Wiebrand, Wyb Feddema, kwam gewoon te laat, drie da- gen te laat. De duizend gulden, die grootvader Wiebrand had uitgeleend voor opnieuw een geboorte op de vijftiende, bleef dan ook in de portemonnaie.

KORT VOORDRAMA'S GEFOTOGRAFEERD HERINNERING AAN GEZIN VAN SANDERS

Een heel bekende en populaire Leeuwarder is in vroeger jaren Jo Sanders geweest. Joseph Sanders werkte als vertegenwoordiger en iedereen kende hem als een fijne kerel, een vlot type en een enorme sportliehebber. Jo was een broer van Louis Sanders, die in de Sirt Jacobsstraat een zaak in lijsten en schilderijen had. Hun vader, Salomon Sanders, was diezaak daar ooit begonnen. Joseph Sanders, geboren in 1898, was goed bevriend met Pim Regnery van Hotel De Kroon en in 1942, bij de Elfstedentocht van dat jaar, moesten deze heren een slunt hebben uitgehaald, door "als wedstrijdrijders" het ijs van de Noordersingel op te rijden, toen er nog geen enkele deelnemer aan de wedstrijd binnen was. De duizenden mensen aan de kant, die niet anders dachten, dan dat ze hier met de eerste cracks te maken hadden, juichten en schreeuwden zich de keien schor, terwijl Jo en Pim deden, alsof ze er nog een laatste eindsprint uitpersten. Pas daarna bleek, dat men hier alleen maar met een paar hampelmannen had te doen...

Jo Sanders was getrouwd met Martha Feisma en zij was een zuster van de ook al zo bekende Benjamin of 'Beike' Feisma, die aan de Nieuwestad op nummer 100, naast C. en A. een zaak in manufacturen had. Zelf dreef de energieke Martha, ook aan de Nieuwestad, een winkel in hoeden. Het Joodse gezin had twee jongelies, Philip en Salco Hans en een meisje, Judith Sara Mirjam, toen het in handen van de Duitse

bezetters viel en terecht kwam in het doorgangskamp Westerbork. Daar zal de buitengewoon handige Jo zich zelf wel gemane- vreed hebben in een functie, die hem nog een zekere vrijheid bood: hij mocht regelmatig het kamp uit om kippen te kopen. Vandaar, dat hij zich de bijnaam De Pulingraaf verwierf.

Op een van de vrijdagse bezoeken aan Leeuwarden zag Jo San- ders kans om even het Hotel De Kroon binnen te wippen. Daar schonk vriend Pim Regnery hem gauw een borreltje in en hij siste hem toe: "Dijk nou toch onder man, smeer hem als de bliksemi!" Maar Jo Sanders zei hem, dat hij dit onmogelijk kon doen. "Ze hebben in Westerbork m'n hele gezin in handen en ze zouden ze allemaal van kant kunnen maken."

En wat op dat moment eigenlijk nog ondenkbaar was, is dan toch gebeurd: op de achste oktober 1944 zijn mevrouw Sanders en haar drie kinderen in Auschwitz vermoord. En Joseph Sanders? Hij heeft bijna de bevrijding gehaald. Bijna... Op de negen en twintigste maart 1945 is hij nog in Buchenwald om het leven gekomen.

Onze abonnee de heer Cor Kooistra, die al jaren in Canada woont, bezorgde ons deze foto's van Jo Sanders en zijn gezin; hij heeft hen heel goed gekend. Achter op de foto met de kippen, gemaakt in augustus 1942, schreef Jo Sanders: "Aan mijn lieve vriend Corrij. Met hartelijke dank voor al de aan mij bewezen diensten".

